

Összetopolinóztuk a Balaton-felvidéket

írta: Horvós
László Gergely
Fotó: Milos-Milos-
Végh-Horvós

Ha a 2024-es választási kampány szava az „összegyurcsányozás” volt, akkor az év veterános kifejezése simán lehet a címben szereplő összetopolinózás.

A sümegi vár mindenhez jó háttérrel nyújt

Tagadhatatlan (és most bocsássa meg mindenkinek az elfogultságomat), hogy régen volt Magyarországon ilyen színvonalú nemzetközi oldtimer márkatalálkozó, mint a 37. International Topolino Meeting Sümegen.

Nagyon vártam már június 14-ét, előző nap bepakoltam mindent a Topolinóba, hogy másnap reggel nyolckor csikorgó kerekekkel kilőhessek Sümegre. A topolinózás olyan, mint a Tisza Szegednél, lassú, ha nem szórakoztatod magad, akkor eseménytelen. Amikor kalandos veteránórázásra gondolok, nem a szerelés a jut eszembe, sokkal inkább a szép táj, kedves emberek, jó kaják. A tervem az volt, hogy a legrövidebb helyett kellően kacskaringós úton jutok el Pomáztól a célig, amennyire lehet, csak dombos-erdős tájakon. Az útvonal Pomáz-Piliscsaba-Zsámbék-Felcsút-

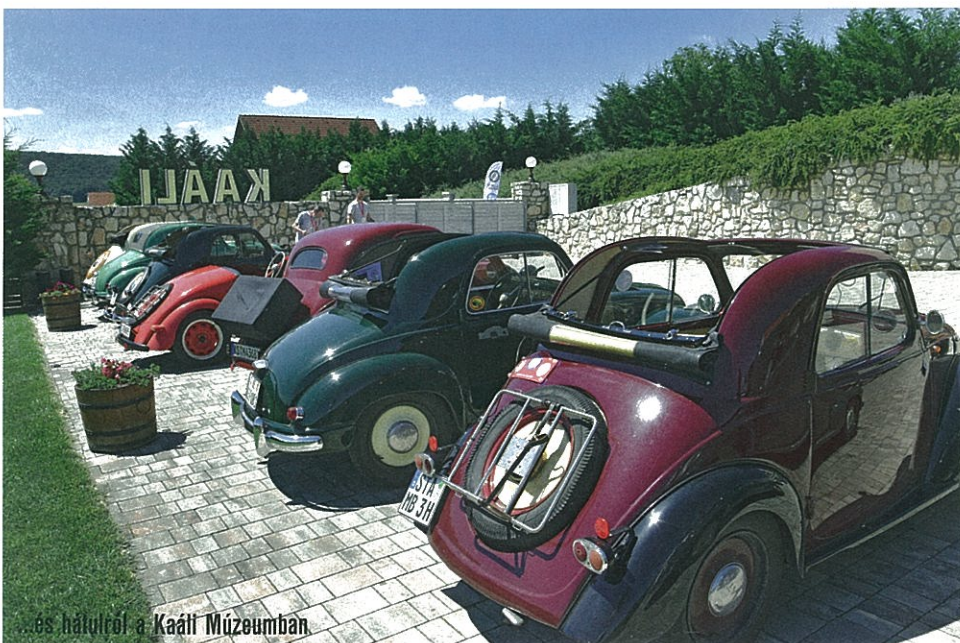

Nincsen svájci svájci bicska nélkül. Itt a méret nem számít

Csákvár-Fehérvár-Berhida-Veszprém-Tapolca-Sümeg volt. 210 kilométer nem sok egy autónak, ha csak nem 1940-ben készült. Negyvenes átlagot tűztem ki, egy megállással 14 órai érkezés volt a célom. Jelentem, sikerült, és a 12 l/100 km-es fogyasztásomat is levittem 8 literre, látszik, hogy a karburátor pizskálgatásában jó úton járok.

Topolinók előlről...

és hátról a Kaáli Múzeumban

Feltételeztem, hogy a beharangozott 76 Topolino nagy része csak utánam érkezik meg, de hát tévedtem én már sokkal nagyobbat is. Akik reggel még az olasz-szlovén határnál voltak, már rég a második ristrettót szürcsölgették a bárban, mire befutottam. A bátrabb, keréken érkező autókból mindössze kettő robbant le, mindenki más lábón, esetleg tréleren befutott.

Mariann, Józsi, Éva és Zoli – a hazai klub vezetői és a hétvége szervezői – laza, de minden pontjában kidolgozott háromnapos menetrendet tettek le az asztalra. Mint rutinos Topolino találkozóra járok, ismerik a közönséget és az igényeiket, így jól tudták, hogy nem érdemes ebbe a két és fél napba belesűríteni az „Ismerd meg Magyarországot!” vetélkedő összes kérdését, pont elég annyi, hogy egy pillanatra se üljön le a hangulat.

A szállás a Hotel Kapitányban vagy annak a parkolójában volt, mert többen lakóautóval érkeztek, tréleren vontatva a kis Fiatot. A mélygarázs és a felső parkolók mind megteltek A, B és C Topolinókkal, színesen, mintha savanyú cukorkák állnának egymás mellett. Jó pár, Magyarországon ismeretlen kivitel és karosszériaváltozat jelent meg, az erősen átalakított roadstertől a teljesen eredeti, megőrzött típusokig.

Minél régebbi egy autó, annál kevesebbet látunk belőle az utakon, a Topolino három generációját közel húsz évig gyártották, így ne csodálkozzunk, hogy a C verzióból jött el a legtöbb, míg az enyémhez hasonló A sorozatból csupán hét darabot számolhattunk össze a parkolóban.

Nem minden Fiat, ami Topolino, tartja az ősi talján bölcsesség, mert bizony a Fiat nem a Zsigulinál kezdte a teljes gyártósorok licen-

Halad a világ legcukibb konvoja

celését, hanem már jóval a Második Világháború előtt elkezdődött a közös munka a Simcával, NSU-val, a Steyr-Fiattal és az olyan karosszériaszabászokkal, mint a Siata, a Zagato és a Weinsberg. Izgalmas volt látni, hogy a teljesen gyári(as) márkatársak mellett egy-egy NSU vagy Simca mennyiben tér el. Van, amikor ez csak egy másik jelvény, de esetenként eltérő kerekek, lámpák, küszöb-fellépők teszik változatosabbá a képet.

De vissza a programokhoz: pénteken nem ült le a hangulat, mint az iszap, mert kezdésnek felterelték a teljes vendégsereget a Sümegi Várba. Sümeg városáról tudni kell, hogy gyakorlatilag minden a vár és a Hotel Kapitány köré szerveződik, mindkettőt nagy tehetséggel és kellő alázattal ugyanaz a család vezeti évtizedek óta, így azon sem csodálkozhattam, hogy a fáradékonyabb topolinósokat egy kívánatos Steyr Puch terepjáróval (ma már G-Merciként, és a NER kedvenc közlekedési eszközeként ismert) vitték föl a hegyre. Aki szereti a török kor romantikáját, rajong a várakért, azoknak Sümeg kötelező célpont, mert a hazai statikus várrom nézésnél lényegesen többet nyújt.

Miután lecsorogtunk a várból, kezdetét vette a lovagi torna, amit annyira csiszoltak tökéletesre és biztonságosra, amennyire az

Éppen hibát keresünk Valériával

Martin taxiztat éppen, két természetes ember, egy Mikiegér

az élvezetet még nem rontja el. Jól kitalált program, aminek a végén „középkori” lakomában volt részünk. Meglepetésünkre a lovagok és lovagnők nemcsak a fegyverek forgatásában és a pacik megülésében, hanem a felszolgálásban is részt vettek. Korrekt kaják a kézzel-lábbal evéshez, csak mi legalább kanalat kaptunk, nem úgy, mint az agyafúrt juhász Mátyás Király asztalánál.

Beesteledett, de olyan szép idő volt, hogy egy kis éjszakai joyride-ra vágytam, így hát bepattantam a Topolinóba, és bementem a püspöki palotához. Mert a Topolino városnézésre is jó!

A valódi túra másnap kezdődött. Négy csoportba osztottak minket és mindegyik kapott felvezető és záró magyar autót. Vinis Zsolt adott kíséretet a rendőrségi Moszkvics 407-essel, szerencsére eljárást nem kellett foganatosítania, mivel a gyorsajtás ugye fogalmilag kizárt a Topolino esetében.

Az Abarth Topolinóból is kihozta a maximumot. 22 lóerő nem viccel!

Mindenki aláírta a pótkerék fedelét

Díjak Topolino dugattyúból és hajtórúdból készítve

Már megint mi ment tönkre a Topolinómban?

Persze mindenki ezt kérdezte, én meg csak széttártam a karomat, hogy a fene tudja. Mindenesetre csütörtökön Karesz műhelyében tartottuk a rendes heti szerelős napunkat, és próbáltuk megtalálni a hibát. Végül kiderült, hogy a találkozó előtt egy héttel a váltótartó kengyel eltört egy szerencsétlen meredek emelkedős elindulásban, csak ezt nem vettük akkor észre. A szét- és összeszerelés közben kiderült, hogy a kuplungnak semmi baja. Az a pattanó hang, amit Keszthelyen hallottam, nem volt más, mint egy külső kuplungpedál feszítő rugó, ami pont ott esett le, és én a pedál felkőnyüléséből arra gyanakodtam, hogy nem emel ki a mechanika. Tökfejként nem is próbáltam elindulni, pedig valószínű simán hazajöttem volna vele. Más kérdés, hogy akkor nem vesszük észre a kengyel törését, de ha már emelől volt a kocsi, egy lendülettel megcsináltuk a diffi és a váltó olajcseréjét is. A kengyelt meghegesztették (kiderült, hogy nem először), és rájöttünk, hogy nem szabad a csavarokat teljesen meghúzni, mert akkor megint ez lesz a vége. Hát ennyi, idén eddig 1600 kilométer Topolinózáson vagyok túl, de hol van még az év vége?

A kenyereskocsi nagyon menő!

Viszlát, Professor! Köszönjük a vendéglátást!

Tihanyba érkeztünk, ahol akkora döbbenetet váltott ki a sok apró jószág, hogy a járókelők szájában hirtelen megfagyott a levendulafagyalt. Itt egy kis szabad programot kapott mindenki, az elszántak felmentek az apátságához. Közben mi a parkolóban kiderítettük, hogy Valéria C Topolinójának az akkumulátora véglegesen elfáradt, szerencsére szombat délelőtt lévén lelkes autómentőnk, Horváth Áron a füredi Unixban vásárolt egy újat, így a hagyományos betölthető indítás elmaradt, ami nem lett volna stílusidegen a helytől, mivel a hajdani tihanyi motorverseny-pályán voltunk.

Innen a társaság kettévált, fele a Laci csárdába ment egy finom ebédre, míg a többiek Dörgicsére dörgicséltek át, a Kaáli Autó-Motor Múzeumba. A professor és csapata jól érzi a vendéglátás lényegét, stílusosan a bejárat elé állították a gyűjtemény Topolinóját, de az igazi döbbenetet a C Topolinóból épített formula versenyautó beindítása váltotta ki. Még soha nem hallottam a kis sárga szivarka autót, ezért sokkolt az érces, pattogós, a fordulatot pillanatok alatt felve-

A-TYA-ÉGI! Topolino Ferrari árban!

vő motor hangja, ami semmiben nem emlékeztetett az ismert autóra a garázsomból. Mondom az ott bámészkodó svájciaknak, hogy ez bizony egy Topolino, mire ők, hogy hülye vagyok, és nem értek hozzá, amíg oda nem sodródtak a járgányhoz. Az arcukra volt minden írva, én meg csendben ünnepeltem pirruszi diadalomat.

Arra számítottam, hogy a Káli-medence emelkedői majd megizzasztják a 69-87 éves autókat, mert azért 13-16,5 lóerő nem sok, de egyedül a rendőrségi Moszkvicnak alakult ki egy kis gyertyabeköpésből adódó átmeneti mozgásképtelensége, mi többiek sztoikus nyugalommal vártuk az egyre jobban felmelegedő fülkében, hogy elinduljunk végre ebédelni, majd onnan vissza Sümegre.

Végül mindenki befutott időben, én tettem egy-egy rövid kört a két legérdekesebb autóval, majd csinibe vágtuk magunkat, és jött a gálavacsora a díkjiosztóval. Megünnepeztük az újabb együttlétet, a 2025-ös találkozó szervezői mindenkit szeretettel meghívtak Zürichbe, a legvégén pedig hamisítatlan retró diszkóval zártuk az estét. A hetvenes,

Nem műmosoly az arcokon. Itt mindenki alaphőzettel!

nyolcvanas évek slágerei szemmel láthatóan bejöttek a közönségnek, mert fiatalokat megcsodálva ropták (főleg az olasz) márkatársak. A megfelelő Mamma Mia és Dancing Queen-dózis után inkább aludni mentem, mert vasárnapra még sok kilométert tartogatott a találkozó.

A keszthelyi Festetics kastély nagy változásokon ment át az elmúlt évtizedben, az állandó kiállítás, a kastély maga, de a park és a melléképületek is egésznapos szórakozást kínálnak a családnak. Ide indultunk hát, hogy az udvaron formációban beállítsuk az autókat, elkészüljenek a fényképek és mindenki megismerkedhessen a magyar kulturális örökség egyik legfinomabb falatkájával. Gond nélkül megérkeztünk és épp elkezdtünk formációba állni, amikor kinyomtam a kuplungot, egy pattanást hallok, és a pedálérzet könnyűvé vált. Itt a vége, szétesett a tengelykapcsoló mechanikája. Még betoltuk a helyére a kocsimat, elkészült pár kép, majd félreálltam a kastély belső parkolójába, hogy Karesz eljöjjön értem a trélerrel. A Topolinót ugyanis nem lehet vontatni, mivel nincs hely a kötél rögzítéséhez. Megpróbáltam kideríteni a hibát, aláfeküdtem a járgánynak, de

semmit nem láttam (nem véletlenül, de ezt a keretesben elmesélem). Kicsit szomorú voltam, mert Győrújfalú felé akartam hazamenni Pomázra, és olyan jó lett volna hiba nélkül letudni 500 kilométert.

Visszakocsikáztunk Sümegre, megebédeltünk, és elkezdtek elszivárogni a vendégek. Sokan Budapestre és a Balatonhoz vették az irányt, természetesen Topolinóval, mert az a hétvégén bebizonyosodott, hogy nagyobb túrák is gond nélkül megtehetőek egy megfelelően felkészített Mikiegérral. A parkolóban még elvicceskedtem a svájci klubtagokkal, és kiderült, hogy az igazi svájci katonai bicika tényleg alapfelszerelés náluk, kérésemre azonnal előhúzták a zsebükből a késeket.

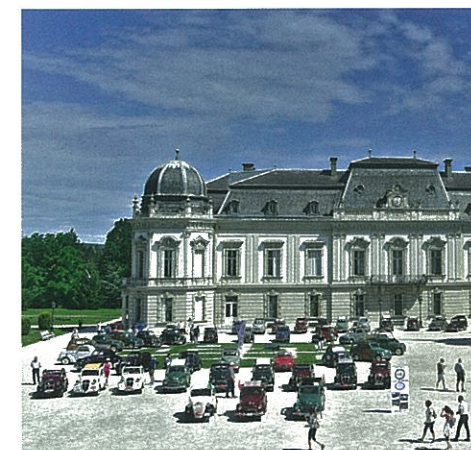
Én pedig visszakocsikáztam Keszthelyre immár a trélerrel húzó X5-ösben, ott felpakoltunk, majd a Népligetnél kipattantam, hogy este 11-re hazaérjek BKV-val.

Jó volt? Igen! A szervezés? Ötcsillagos, de tényleg, ezt a külföldiek kérés nélkül mondták. Egyedül az átlagéletkorral lesz gond, bizony ráfér a társaságra a fiatalítás.

Az olaszok mikiegere pedig tényleg az egyik legszerethetőbb veterán, erre újra és újra rájövök. ●

Indulunk a kastélyból!

Festeticséknek vendégei érkeztek, csak stílusosan!